

Debreceni Ítéltábla
Mf.I.50.005/2022/13.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Munkácsi András ügyvéd (cím1) által képviselt Felperes (cím2) felperesnek a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (cím3, eljáró ügyvéd: dr. Rátky Miklós) által képviselt Alperes (cím4) alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességéből eredő igény megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 33.M.70.131/2020/31. számú, 32. sorszám alatt kijavított ítélete ellen az alperes részéről 33. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a meg nem fizetett eljárási illetéket az állam javára köteles megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek 371 806 (háromszázhetvenegyezer-nyolcszázhat) forint fellebbezési eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az alperes részére 366 (háromszázhatvanhat) forint fellebbezési illeték – külön kérelemre történő – visszatérítésének van helye. Az illeték visszatérítése iránti intézkedés végett az ítéltábla jelen ítéletét az elsőfokú bíróság útján megküldeni rendeli a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Megyei Adó- és Vámigazgatóságának.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás lényege szerint a felperes 1989. augusztus 1-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel utóbb főtechnológus munkakörben, munkáját az alperes visontai erőművében végezte. A Termelési Főosztályhoz tartozó Kalorikus Osztályon dolgozó felperes munkaköréből eredő feladata volt a hatáskörébe

utalt kalorikus technológiák folyamatos irányítása, felügyelete, valamint a technológiák zavartalan működéséhez szükséges feltételek megteremtése.

[2] Az erőmű igazgatója 2019. október 30-ig tanú5 volt, majd 2019. november 1-től ezt a pozíciót – megbízással – tanú4 töltötte be. Ez utóbbi időponttól a Termelési Főosztályt tanú6, a Kalorikus Osztályt tanú3 vezette, az alperes valamennyi munkavállalója fölött pedig a munkáltatói jogkört a vezérigazgatói feladatokat 2019 júniusa óta ellátó tanú1 gyakorolta.

[3] 2017 szeptemberében az (cég 1 neve) tagjait, azaz egyrészt a felperest, másrészt a felperes és volt házastársa, a 2017. szeptember 7-től a társaság önálló képviselőjére jogosult ügyvezető tanú8 közös gyermekeit, nevezetesen (felperes gyermek 1 neve)t és (felperes gyermek 2 neve)t a társaság legfőbb szervében megillető szavazati jog mértéke 30%, illetve 35%-35% volt. Az alperes és az (cég 1 neve) 2019-ben már több, mint egy évtizede állt szerződéses kapcsolatban egymással, melynek keretében az alperes megrendelése szerinti tevékenységet az (cég 1 neve) munkavállalói az alperes telephelyén végezték.

[4] 2019 júniusában a vezérigazgató valamennyi alperesi munkavállaló vonatkozásában elrendelte az összeférhetetlenség vizsgálatát.

[5] Ezért 2019. augusztus 13-án a felperes kitöltötte egyrészt az ÜTH 1.11 számú Vezérigazgatói Ügyrend 2. számú, a „Munkavégzésre irányuló további jogviszony nemleges bejelentő nyilatkozat” megnevezésű formanyomtatványt, amelyen munkajogi felelőssége tudatában kijelentette, hogy az alperesnél fennálló munkaviszonyán kívül nem áll a Szervezeti és Működési szabályzat (SZMSZ) 6.3.1 pontja szerinti további jogviszonyban. Másrészt az ÜTH 1.11 számú Vezérigazgatói Ügyrend 4. számú, az „Egyéb jogviszony nemleges bejelentő nyilatkozat” megnevezésű formanyomtatványon – szintén munkajogi felelőssége tudatában – kijelentette, hogy sem ő, sem hozzátartozója nem áll – az SZMSZ 6.3.2. pontja szerinti egyéb jogviszony keretében – az alperessel, a (cég 3 neve)-vel, vagy a (cég 4 neve)-vel szerződéses kapcsolatban.

[6] tanú5 2019. augusztus 15-én az írásbeli nyilatkozatokban rögzítetteket tudomásul vette.

[7] A vezérigazgató 2019. július 23-án belső ellenőri vizsgálatot rendelt el. A 2019. szeptember 24-én kelt, 08/2019. számú belső ellenőri vizsgálati jelentés az (cég 1 neve) és az alperes között létrejött szerződésekkel összefüggésben megállapította, hogy a szerződéses keretösszegekhez képest túlteljesítés nem fordult elő. A keretösszeg emelése több esetben a szerződés időtartamán belül, szerződésmódosítással történt a belső szabályzatoknak megfelelően. Az éves tervet elfogadó igazgatóságot nem tájékoztatták arról, hogy a szerződésmódosítás hatással lehet az éves tervszámokra.

[8] 2019. október 30-án a vezérigazgató tanú² humánpolitikai igazgató jelenlétében átadta tanú⁵nak a munkavégzés alóli felmentésre vonatkozó írásbeli intézkedést és annak indokolását. A munkavégzés alól felmentett erőmű igazgató ezt követően a munkakör átadás-átvétel érdekében, továbbá a feladattal megbízott tanú⁴ munkáját segítő a munkahelyére még hetekig bejárt, emellett birtokában maradt az alperes által számára a munkavégzéséhez biztosított céges telefon, valamint működött és használható volt a céges e-mailje is.

[9] 2019. november elején az alperes visontai telephelyén a munkavállalóknál egészségügyi problémák jelentkeztek a kéntelenítő technológiai vízből áradó gázok miatt, ezért ezt követően a területen hatósági vizsgálatok zajlottak, a sajtóban több írás megjelent a környezetszennyezés gyanújával kapcsolatban, a média fokozottan foglalkozott a kialakult helyzettel.

[10] A felperes 2019. november 2-től december 20-ig keresőképtelen volt mozgásszervi megbetegedése miatt. 2019. november 21-én tanú⁶ e-mailben megküldte a vezérigazgató, tanú⁷ biztonsági igazgató, valamint (alkalmazott 1 neve), (alkalmazott 2 neve) és tanú³ alkalmazottak, továbbá a (cég 2 neve)-vel jogviszonyban álló (alkalmazott 3 neve) részére a (cég 2 neve) ideiglenes kísérleti víztávvezeték nyomvonalára vonatkozó tervrajzot.

[11] A felperes szintén 2019. november 21-én a tervrajzot e-mailben megküldte tanú⁵ részére.

[12] Az alperes igazgatósága a 2019. december 6-i ülésén döntött az (cég 1 neve)-vel 2020-ra kötendő szerződésről.

[13] A biztonsági igazgató a 2019. december 11-i feljegyzésében rögzítette egyrészt a felperes (cég 1 neve)-ben betöltött szerepével kapcsolatos információkat, másrészt a tervrajz felperes általi továbbításával kapcsolatos tény. Ezek alapján megállapította, hogy a felperes a munkáltató egyértelmű, írásos, nyilatkozattételre irányuló kötelezése kapcsán a munkáltatót szándékosan megtévesztette, így a rá háruló kötelezéseit, azaz a munkáltatóval való együttműködést nehezítette, illetve lehetetlennítette.

[14] tanú¹ vezérigazgató a 2019. december 12-én meghozott és a felperessel december 13-án közölt, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontjára alapított azonnali hatályú felmondással a felperes munkaviszonyát megszüntette. Az indokolás szerint a felperes 2019. augusztus 13-án tett nyilatkozatai

– amelyek az összeférhetlenségre vonatkoznak – nem a tényszerű valóságot tartalmazzák. A munkáltató által 2019. december 10-én lekért céginformációs rendszer szerint a felperes az (cég 1 neve) tulajdonosa. Az (cég 1 neve) és az alperes között több vállalkozási szerződés hatályban van. Jelentősen sérti az alperes gazdasági érdekeit, hogy a felperes azon a technológiai területen dolgozik, ahol a tulajdonában lévő (cég 1 neve) is munkát végez. A valótlan nyilatkozattal megszegte az SZMSZ 6.3.15. pontját. A Kollektív Szerződés (KSZ) 4.7.10. előírása szerint azonnali hatályú felmondást megalapozó eset egyébek mellett különösen, ha a munkavállaló együttműködési kötelezettségét megsérti, felettesét vagy munkatársát valótlan információval, vagy lényeges információ elhallgatásával megtéveszti. A felperes valótlan nyilatkozatával ezen előírást is megsértette. Emellett 2019 novemberében adat keletkezett arra, hogy az alperes által működtetett digitális levelező rendszeren keresztül – a szolgálati utat megkerülve – bizalmas információt juttatott el illetéktelen személy részére, ezzel megsértve az SZMSZ 6.2.1. pontját. A KSZ. 4.7.7. pontjában foglaltak megsértése is megalapozza az azonnali hatályú felmondást. A felperes magatartásával sérti, illetve veszélyeztetni az alperes gazdasági, piaci, üzleti érdekeit.

[15] Az eredménytelen egyeztetést követően előterjesztett, majd módosított keresetében a felperes az azonnali hatályú felmondás jogellenességét állítva 8 053 520 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítés és 10 066 900 forint végkielégítés, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az intézkedést a szubjektív határidőn túl gyakoroltnak, annak indokolását pedig nem világosnak, valótlanoknak és okszerűtlennek tartotta. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az alperes joggal való visszaélést valósított meg az azonnali hatályú felmondás közlésével.

[16] Az alperes az általa jogalapjában igen, összecszerúságában nem vitatott módosított kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Állította, hogy az azonnali hatályú felmondás jogát a szubjektív határidő betartásával és joggal való visszaélés nélkül, az indokolásból is kitűnő világos és valós indokok alapján gyakorolta.

[17] Az elsőfokú bíróság – az alperes megnevezése tekintetében kijavított – ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül a felperesnek 8 053 520 forint elmaradt jövedelem címén járó kártérítést és 10 066 900 forint végkielégítést, valamint 906 000 forint perköltséget, valamint külön felhívásra 1 087 225 forint meg nem fizetett eljárási illetéket.

[18] A törvényszék az ítélet jogi indokolásában megállapította, hogy az alperes mindkét azonnali hatályú felmondási indok vonatkozásában megtartotta az Mt. 78. § (2) bekezdésében írt szubjektív határidőt, az indokolás pedig világos. A lefolytatott bizonyítás eredményeként az első indokkal, azaz az összeférhetlenségi nyilatkozattal kapcsolatban arra a következtetésre jutott, hogy a felperesnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 8:2. § (1)-(3), valamint (5) bekezdésére figyelemmel az (cég 1 neve)-vel fennálló jogviszonyát az SZMSZ szerint be kellett volna jelentenie a munkáltatónak, azaz annak elmulasztása, illetve az e körben valótlan tartalmú (nemleges) nyilatkozat tétele lényeges kötelezettség megszegését jelenti. Ez a kötelezettségzegés azonban az alperes

együttműködési kötelezettsége megsértése (nevezetesen: nem tájékoztatta a felperest az összeférhetetlenség észleléséről és nem hívta fel annak megszüntetésére), a tagsági jogviszony 2017 szeptemberétől fennálló változatlan állapota, az alperes 2018-as, az összeférhetetlenséget a jogi osztály és a belső ellenőrzés bevonásával vizsgáló és azt meg nem állapító eljárása, valamint az új szerződés 2019. december 6-i megkötése fényében nem jelentős mértékű. Emellett a felperest csupán enyhe gondatlanság terheli, mert a nyilatkozat kitöltésekor nem a tőle elvárható figyelmet és körültekintést tanúsította, ezért nem látta előre cselekményének lehetséges következményeit. Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írt három konjunktív feltételből tehát kettő hiányzik, azaz ez az indok jogellenes. A tervrajz továbbításával kapcsolatban pedig azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az őt terhelő kötelezettség ellenére nem tudta bizonyítani azt, hogy a felperes megkerülte a szolgálati utat és bizalmas információt továbbított illetéktelen személynek. Az alperesnél nem volt szabályozott szolgálati út a munkahelyi kommunikációt érintően, a tervrajz nem volt bizalmas információ, tanú5 pedig 2019. november 21-én nem minősült illetéktelen személynek. Mindezek miatt az azonnali hatályú felmondást jogellenesnek tekintette, így az esetleges joggal való visszaélés vizsgálatát mellőzte.

[19] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Előadta, hogy a felperes, mint sajátos státuszú, kiemelt helyzetben lévő szakember a munkáltató fokozott és belső bizalmi körébe tartozott, vele szemben erősebb bizalmi elvárások voltak, mint más munkavállalóknál. Ezért esetében különös súllyal bír a munkáltatói szabályzatokban rögzítettek betartása, ahogy hasonló státuszú munkavállaló esetében, más ügyben a Fővárosi Törvényszék is rámutatott arra a 680.435/2015/8. és 680.551/2018/3. számú határozataiban. Ennek ellenére a felperes sem 2017 szeptemberében, sem azt követően nem jelentette be az (cég 1 neve)-ben fennálló jogviszonyát úgy, hogy egyébként azon a technológiai területen dolgozott, ahol a Kft. is munkát végzett. Sőt a szabályzatok ismeretében is a valósággal ellentétes tartalmú nyilatkozatot tett, konzerválva ezzel a 2017 szeptemberétől fennálló jogellenes állapotot, folyamatosan tévedésben tartva a munkáltatót. Ez a magatartás pedig maradéktalanul megfelel az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írt valamennyi feltételnek. A tervrajz továbbításával kapcsolatosan sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tanú5 tanúvallomását tekintette perdöntő bizonyítéknak, mert az irányadó joggyakorlat szerint „nem felel meg a bizonyítékok helytálló mérlegelése követelményének, ha a bíróság olyan tanú vallomását értékeli perdöntőként, aki a munkavállaló előadásának alátámasztásával a saját munkavégzését minősítené a munkáltató elvárásába ütközőnek” (Kúria Mfv.I.10.306/2015/5., Mfv.II.10.276/2012/3.). Márpedig a perbeli esetben a tanú maga hivatkozott az alperesnél 2019-ben foganatosított belső ellenőrzési folyamat szabálytalanságára. tanú6 tanú sem tekinthető elfogulatlannak, vallomásával szemben a tervrajz bizalmas adatnak, szakmai titoknak minősült az ebben az időszakban kiemelt sajtófigyelem miatt is, a munkavégzés alól már felmentett volt erőmű igazgató pedig annak megismerésére illetéktelen személy volt.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak tartalma és nyilvánvaló eljárásbeli rendeltetése szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési eljárási költségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, a törvényszék a tényállást helyesen, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményével egyezően állapította meg és abból okszerűen következtetett arra: egyrészt az

összeférhetetlenséggel kapcsolatos nyilatkozata nem meríti ki a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos, vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben történő megszegését, másrészt a „közkézen forgó” tervrajz semmiféle bizalmas, vagy titkos információt nem hordozott, annak megismerésére pedig a még munkaviszonyban álló tanú5 jogosult volt. Az elsőfokú eljárás szabályainak megsértésére és jogszabály téves alkalmazására tehát nem került sor, így az elsőfokú ítélet mindenben megfelel a jogszabályoknak. Az alperesi fellebbezés pedig nem tartalmaz olyan új tény, vagy körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás során ne értékelt volna.

[21] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében fenntartotta a fellebbezésben tett nyilatkozatait és hangsúlyozta, hogy a felperes pontosan ismerte a belső szabályzatokat, ennek ellenére nem jelentette be egyéb jogviszonyát és sértette meg a bizalmas adatok kezelésével kapcsolatos kötelezettségét azzal is, hogy „számtalanszor” küldött a saját külső e-mail címére anyagokat.

[22] A fellebbezés az alábbi indokok szerint megalapozatlan.

[23] Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat okszerűen értékelve alapvetően helyes tényállást állapított meg, az a rendelkezésre álló adatok alapján annyiban szorul pontosításra és kiegészítésre, hogy tanú5 2019. november 22-én adta át véglegesen munkakörét (23. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 4. bekezdés), a tervrajz az alperes belső levelezőrendszerén került a felpereshez (70.035/2020/5. sorszám alatti előkészítő irat II. pont), a felperes a saját céges e-mail címéről (e-mail cím 1) a még munkaviszonyban álló tanú5 továbbra is működő céges e-mail címére (e-mail cím 2) küldte meg a tervrajzot 2019. november 21-én (70.035/2020/5/F/3., 4/2020/4/A/4. alatti ellenkérelem 9. oldal 5. bekezdés, tanú7 tanú 26. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 8. bekezdés), az alperes igazgatósága a 2019. december 6-i ülésén pedig az (cég 1 neve)-vel való ismételt szerződéskötésről döntött, amely szerződéses kapcsolat 2021. március 31-én zárult le, „futott ki” (tanú3 tanú 21. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó, 3. oldal első bekezdés).

[24] Ezeknek az irányadó tényállást érintő pontosításoknak és kiegészítéseknek azonban a perbeli jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége, mert az elsőfokú bíróság az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával állapította meg, hogy a felperes keresete alapos és azt is, hogy milyen okból alapos. Az ítéltábla az elsőfokú ítéletnek az e következtetéseket alátámasztó indokaival maradéktalanul egyetért, ezért azokra csupán visszautal a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 386. § (4) bekezdése alapján.

[25] A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételben írtak (de több esetben az elsőfokú eljárás során is előadottak) miatt elsődlegesen azt hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az azonnali hatályú felmondások esetén is irányadó egységes ítélkezési

gyakorlat szerint a munkaügyi jogvita során a bizonyítás nem lépheti túl a közölt indokolás kereteit, mert az ellenkező álláspont lehetővé tenné, hogy a munkáltató az intézkedés jogosságát olyan új okra alapítsa, amelyet az írásbeli jognyilatkozatban törvényben megszabott módon nem közölt. Ebből következik, hogy a munkáltató által eredetileg közölt okon, illetve okokon felül további okot a munkaügyi jogvita során bizonyítani nem lehet (MK 95. szám, EBH2005. 1241., Kúria Mfv.IV.10.124/2021/6.).

[26] A fellebbezésben hivatkozottakkal szemben (4. oldal utolsó bekezdés) a perbeli azonnali hatályú felmondás első indoka körében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szubjektív határidő megtartásával közölt és világos indokolással ellátott intézkedés kapcsán a kötelezettségszegés ténye és annak lényeges mivolta igen, azonban a felperes legalább súlyos gondatlansága és a kötelezettségszegés jelentős mértéke nem áll fenn {[74]-[77] bekezdés} azzal, hogy az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségszegéssel indokolt azonnali hatályú felmondásoknál az okszerűség vizsgálata szükségtelen, a tényállási elemek egyenkénti és együttes vizsgálata teszi lehetővé a jognyilatkozat jogszerűsége vagy jogellenessége megállapítását. Az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének vizsgálata során a jognyilatkozatot közlő félnek tehát nem az intézkedés okszerűségét, hanem a törvényi tényállás konjunktív feltételeinek fennállását kell bizonyítani, vagyis azt, hogy a másik fél szándékos, avagy súlyosan gondatlan kötelezettségszegése jelentős mértékűnek tekinthető-e (Kúria Mfv.X.10.042/2020/7., Mfv.II.10.514/2015/5.).

[27] Ezen indokkal kapcsolatban – amint arra a törvényszék is utalt ítélete [71]-[73] bekezdésében – nem hagyható figyelmen kívül, hogy a több mint harminc éve munkaviszonyban álló felperesnek a közel húsz éve működő (cég 1 neve)-beli, 2017 szeptembere óta változatlan jogviszonya a gazdasági társasággal kb. tíz éve folyamatos szerződéses kapcsolatban lévő alperesnél jól ismert tény volt, azt „mindenki”, így a „szerződéskötésre jogosult is tudta” (tanú3 tanú 21. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal 3. bekezdés).

[28] Ebben a körben szintén jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy az (cég 1 neve)-vel a 2019. évre történő szerződéskötést megelőző, 2018-as részletes és összeférhetetlenséget meg nem állapító vizsgálódás után a 2019 júniusában valamennyi alperesi munkavállalóra kiterjesztett (a formanyomtatvány hatályba lépése: 2019. augusztus 12.) összeférhetetlenségi vizsgálat során augusztus 13-án tett felperesi nyilatkozatot (114/2019/1/F/4.) az akkor arra hatáskörrel rendelkező tanú5 2019. augusztus 15-én tudomásul vette, azzal kapcsolatban további intézkedést nem tartott szükségesnek.

[29] Mindezek fényében alappal következtetett a törvényszék arra: az Mt. 6. § (2) és (4) bekezdésében írtakra figyelemmel az alperestől a legsúlyosabb szankció alkalmazás előtt elvárható lett volna, hogy tájékoztassa a felperest arról a változásról, miszerint tíz-húsz év után immár semmilyen formában nem tolerálja az (cég 1 neve)-ben fennálló egyéb jogviszonyát. Ilyen tájékoztatás és az összeférhetlenség megszüntetésére vonatkozó felhívás hiányában azonban az összeférhetlenségre azonnali hatályú felmondási indokként alappal nem hivatkozhatott.

[30] Az előzőekben kifejtetteket nem befolyásolhatja az alperes által a fellebbezésben hivatkozott, a Fővárosi Törvényszék két eseti döntése sem, hiszen azok alapvetően eltérő tényállás mellett és felmondások jogszerűségével összefüggésben hozott ítéletek.

[31] Ami pedig a tervrajz továbbításával kapcsolatos indokot illeti: a fellebbezésben írtakkal szemben a törvényszék – ahogy az az elsőfokú ítélet [89] bekezdéséből jól kitűnik – nem csupán tanú5, hanem – és ezért nincs jelentősége az alperes által hivatkozott két kúriai döntésnek – valamennyi bizonyíték egyenként és összességében történő értékelésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperesnél nem volt a perbeli esetre vonatkoztatható szabályozott szolgálati út a munkahelyi kommunikációt érintően, a tervrajz nem volt „bizalmas” információ, tanú5 pedig nem minősült illetéktelen személynek.

[32] Azt az alperes nyilván jogosult egyoldalúan eldönteni, hogy a saját működése körében milyen információkat tekint bizalmasnak, azonban egyrészt ennek az értékelésnek konkrét és pontosan meghatározható – félreértésre okot nem adó – ismérveken kell alapulnia (pl. tételes, egyértelmű szabályzat), másrészt a bizalmas információkkal kapcsolatos szabályzatot – a számonkérhetőség érdekében – értelemszerűen a munkavállalókkal is meg kell ismertetnie, harmadrészt amennyiben arra egy perben hivatkozni kíván, úgy azt az eljárásjogi szabályoknak megfelelően bizonyítékként kell csatolnia – erre azonban jelen eljárásban az elsőfokú ítélet [81] bekezdésében írtaknak megfelelően nem került sor.

[33] Ehhez képest nem csak tanú5, de tanú3 és éppen a tervrajzot készítő tanú6 is megerősítette: a tervrajzot „mindenki ismerte”, az „abszolút nem volt bizalmas információ”, amennyiben az lett volna, akkor „nyilván utaltam volna rá az üzenetben, hogy kérem bizalmasan kezelni” (21. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal 2. bekezdés, 30. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 9. bekezdés, 3. oldal 5. bekezdés). Ahogy többször tette azt maga az alperes is egyéb, valóban bizalmas adatokat, információkat tartalmazó dokumentumok esetén: a 2019. augusztus 13-i nyilatkozaton a „Bizalmas”, míg a 2019. szeptember 24-i belső ellenőri jelentésen a „Szigorúan bizalmas” jelzést feltüntetve (70.035/2020/3/A/2.).

[34] Miután tehát a tervrajz nem volt sem „Bizalmas”, sem „Szigorúan bizalmas” információ, csak a teljesség kedvéért utal arra az ítéltábla, hogy a fellebbezéshez csatolt, a „bizalmas” információkat tartalmazó e-mailekkel kapcsolatos előírásokat rögzítő ÜTÁ14 ÜZIG szabályzat a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban már egyébként sem lett volna figyelembe vehető és értékelhető bizonyíték.

[35] tanú5 státuszával kapcsolatban pedig azt kell kiemelni, hogy bár őt 2019. október 30-tól „felmentették” a munkavégzés alól, azonban erről a 2019. november 2-től keresőképtelen felperest hivatalosan nem tájékoztatták, a volt erőmű igazgató 2019. november 21-én még munkaviszonyban állt az alperessel, munkakörét még nem adta át,

elérhető volt az alperes által neki biztosított céges e-mailje, sőt azt rendszeresen használta még ebben az időszakban is, 2019. november 1. után is gyakran járt be az alperes telephelyére, emellett felé az információáramlás nem volt megtiltva (tanú4 tanú 23. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal, tanú1 tanú 8-9. oldal, tanú7 tanú 26. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 8. bekezdés, tanú6 tanú 30. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés). Ezekből a bizonyítékokból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra: azonnali hatályú felmondást megalapozóan azt megállapítani, hogy tanú5 „illetéktelen” személy lett volna a tervrajz továbbításakor, nyilvánvalóan nem lehetett.

[36] Mindezekre tekintettel nem volt helye az elsőfokú ítélet megváltoztatásának, ezért az ítéltábla azt, mint érdemben helyest a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata szerint eljárva helybenhagyta, a rendelkező rész szükséges pontosításával, az ugyanis nem tartalmazta az előzetesen meg nem fizetett, de az alperes által megfizetendő eljárási illeték jogosultját (Pp. 101. § (1) bekezdése).

[37] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a felperesnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel a 3. § (5) bekezdése szerint számított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költsége megfizetésére.

[38] Az alperes fellebbezésében tévesen határozta meg a fellebbezési pertárgyértéket, az helyesen ugyanis 18 120 420 forint volt. Emellett szükségtelenül fizetett meg előzetesen 1 450 000 forint fellebbezési illetéket, mert a perben a feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg.

[39] A fellebbezés illetéke az említett pertárgyérték és az az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján viszont csak 1 449 634 forint volt, ezért – a megfizetés miatt – az ítéltábla a Pp. 383. § (6) bekezdésének analóg alkalmazásával megállapította, hogy az alperes a különbözetként jelentkező 366 forint fellebbezési illeték visszatérítését kérheti az adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontjára hivatkozással.

Debrecen, 2022. május 20.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Kormos János s.k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s.k. bíró